

otrokom prijatelj, učitelj in voditelj.

(Priloga Vrtnu.)

Štev. 4.

Ljubljana, dné 1. aprila 1896.

IV. tečaj.

Prav mu je!

Klep — klep — klep, rega — rega — rega, drr — drr — drr — pa smo šli veliki teden v cerkev s klepetci, ragljami in ropotci. Celó pot smo jih navijali, kar se je dalo. E, kje so tisti časi! Bilo je komaj četrte ure do cerkve, sedaj smo pa hodili celo uro, pa nam je bolj primanjkovalo kot preostajalo. O veliki noči, komu se bo mudilo? Pa se nam je vendar. Ta je zagнал: Alo, vijolice! In vsuli smo se pod grm; ali dostikrat smo se opekli. Marsikdo nas je vodil za nos, in dobili smo le podlesek, ne vijolic. Zapeljana gruča je bila huda na zapeljivca. Ta je pa začel z ropotcem: drr — drr — drr in klep — klep — klep, rega — rega — rega — smo jo pcedili za njim in tekli nekaj časa. V teku se je vse pozabilo in jeza ohladila. Hitro je bil drugi posvet in zbor.

»Ti, Jaka«, reče mu Francelj, »jaz bom imel več prihov, kot ti.«

— Jaka pa trdi, da ni res. »Tri boganice (butare) sem nesel! Kaj meniš, da jih bom zastonj?« — Pri nas je bila ta navada: Kjer ni bilo doma otrok, nesli so

drugi boganice na cvetno nedeljo. Zato je dobil, kdor jih je nesel, od vsake tri pare pirihev za plačilo.

»Nesi jih, če jih neseš. Ali pri nas imamo petnajst kokošij!«

»Pa nobena nič ne nese!«

Ha-ha-ha!! Nobena! klep — klep — klep — in zopet se je raztrgala gruča in šla po cesti. Veliki smo ropotali, mali hlačniki so pa pobesili klepetce in jo migali sopihajoč za nami.

Došli so nas seveda vselej, ker se nismo daleč podili. Tako smo hodili vsako popoldne. Nekatero leto že bosí, včasih pa še v škornjah ali coklah, kakor je bila pot.

V cerkvi smo se nazidali pred oltarjem za tisto ograjo. Cerkev je bila žalostna, temna. Skoro nas je bilo strah. — In prav je, če je koga strah ta teden. Še vas naj bo, ki boste morda to-le brali; toda ne strah pred strahom, ampak pred grehom, zaradi katerega je božji Sin toliko trpel na sv. križu.

Za ograjo smo torej stali in marsikoga odrinili s komolci iz vrste, ker je bil le presilen in se je hotel uvrstiti k nam, pa je prišel prepozno. A to ni bilo prav. Tisti je grešil, ki je prišel prepozno in se rinil med nas, mi pa tudi, ker smo ga pahnili iz vrste. »Cerkev je hiša božja in kraj molitve«. To so nam tolikokrat pravili v šoli in doma.

Ko je oddrdral ropotec v zvoniku, prižgal je cerkovnik — Lovrenec je bil, suh in dolg, pa hud, kakor rabelj — tisti trikotni svečnik. Nato so prišli duhovniki in so začeli peti one lepe in žalostne Davidove in Jeremijeve pesmi. Peli so, dolgo so peli, vstajali, sedali, molili tiho in brali na glas. Lepo mora biti tisto branje; ali kaj, ker je latinsko in ker se marsikom izmed tistih, ki smo bili pred oltarjem, še sanjalo ni, da bo znal kdaj latinsko. Pa nas je vendar nekaj prigazilo do osme šole, nekateri še dalje in dosegli smo toliko učenost, da znamo latinsko. Zato ker tedaj nismo znali in umeli molitev, hotelo nam je biti tako, kakor je človeku takrat, ko mu je dolgčas. Molke smo imeli vsi, to je bilo ukazano. Še sedaj ga imam tistega grahastega, kakor so ga mati kupili na misijonu. Ali marsikdo je

bolj prešteval rdeče sveče, kdaj da bo Lovrenec zadnjo ugasnil, kakor jagode na molku. Ko se je skrila že zadnja sveča za oltar, bela, ki pomenja Jezusa, tedaj so nekatere tako srbeli prsti, da so premikali ropotce. Jakec je bil pa tako nepočakan, da ga je sprožil in je naredil tek-tek. Gospod župnik so se ozrli po Jakcu in mu resno požugali. Potem so pokleknili in potrkali s palico ob oltarjeve stopnice. Završčalo in zaklepetalo, zaragljalo in zaropotalo je tedaj po cerkvi tako, da divji Judje niso bolj kričali: križaj ga, križaj ga! Ali kaj je to? Jakec je bil vedno prvi. Imel je največjo ragljo, ki jo je vrtel prav nad glavo, da je ponosno plahutala velika ropotceva repetnica. Ali danes? Glejte ga, za nos se drži, raglja molči. Kar k visokemu migljaču se je naslonil pred cerkvijo in točil — mislite, da solze, ker je bil posvarjen — ne, kri, rdečo kri iz nosa.

Gospodje pridejo iz cerkve in prašajo, kaj mu je.

»Z ropotcem se je po nosu. Sedaj mu pa kri teče«, oglasilo se je dosti tožnikov.

»Vidiš, Jakec, vidiš, zakaj si bil nemiren v cerkvi, zakaj tako nepočakan? Premagati se je treba in potrpeti in ne pozabiti, kje je kdo, v cerkvi ali zunaj. Le misli si, da te je Bog precej kaznoval, in voljno potrpi. In drugi tudi vedite: »Bog vsakega poišče, kadar in kakor hoče. Jakca je že, prav mu je.«

F. S. Finžgar.

Lahko noč!

Lahko noč, predraga mati,
Ljubi oče, lahko noč!
Leči moram spet in spati,
Truden sem že na vso moč.

Ti molitev nesi-moj
K Bogu v zlati dom nebá:
Milost on mi daje svojo,
Spanje meni sladko dá.

Angeljček, moj varuh sveti,
Ti pri posteljci postoj,
Nič ni treba me skrbeti,
Če pogled me čuva tvoj.

Brez skrbi smem zdaj zaspati,
Truden sem že na vso moč;
Lahko noč, predraga mati,
Ljubi oče, lahko noč!

— n —

Pomlad je prišla.

Na strehah je sneg že davno zginil. Zgubile so belo odejico in črne se zakajene, tu pa tam z mahom obraščene, kakor so se popreje. Na vrtu je bilo pač drugače. Solnce je sicer upiralo svoj svetli obrazek vsaki dan tja na ono sneženo površino, ali sneg je bil debel in ni mu dolgo moglo do živega. Na jedenkrat pokazala se je tu pa tam pod drevesi rujava lisa. Te lise so se dan za dnevom pomnoževale, v kratkem jih je bilo več, kakor onih belih. Še dan, dva in sneg je zginil. Le v kakem kotu ali jarku ga je bilo še toliko, da ga niso otroci povsem pozabili. Naposled zginil je tudi ta.

Trava, katera se je pokazala, bila je potlačena, rujava. Težko in mrzlo je bilo breme, katero je nosila nekoliko mesecev. Vzdignila se je počasi, a iz zemlje so vzklile nove zelene travice. Solnčna toplina jih je privabila na beli dan. Tu pa tam se je pokazala tudi mala, rudečkasto bela glavica. Stiskala se je in kaj ne bi, saj ji je bilo še hladno. Vendar solnčni žarki, kakor da so najraje imeli te glavice, poljubovali so jih ves božji dan. Njih toplina je razveselila te glavice, vzdignile so se, odprle in pokazale v vsi svoji krasoti. V sredi so bile zlato-rumene, baš kakor solnčni žarki, a obrobjene so bile z malimi, rudečkasto-belimi peresci. Otroci so veseli k njim hiteli; vedeli so, da so to lepe marjetice, prve pomladanske cvetlice.

Marjetice niso bile dolgo same. Tam ob ograji med grmovjem, pokazalo se je kmalu za tem celo društvo rumenih trobentic. Ej, to je bila vesela tovarišija! Ponosno so se obrnile kvišku in v jednom glasu zapiskale: »Po koncu, po koncu, zaspanci, začenja se novo življenje — pomlad je tu!« Trobentice niso piskale zastonj. Prebudile so vse cvetlice. Zvončki so zvonili, zlatice so se zadovoljno zibale, vijolice so sramežljivo vzdigovale svoje glavice, leska je nemirno tresla sè svojimi vejicami, na katerih so visele rumene resice, in vse je pokazovalo, da je nastala nova doba vesele pomladi.

Kdo bi vedel, od kod je prišel, ali prišel je rumeni metuljček in frfotal s krilci po zraku. Malo čudno

mu je bilo. Krilca mu še niso bila navajena letanju in tovarišije ni imel. Vendar zahrenčalo je nekaj v zraku in metuljček ni bil več sam. Čebelica je letela po zraku. V kratkem se jima je pridružilo še več sorodnih tovarišev. Bilo je tako veselo to letanje po čistem, svežem zraku!

Tudi ptičice so oživele. Skaketale so brezskrbno od vejice do vejice, saj se jim ni bilo več treba stiskati v tople kožuhce, nu, in tudi za želodček se je kaj našlo. Bile so to same stare znanke, katere so po zimi žalostno čivkale okrog hiš, sedaj se je pa že tu in tam oglasila njihova vesela pesmica. Ko so se otroci nekega dne igrali ob cesti, to je bilo veselja in krika, ko so opazili v zraku male črne pikice, katere so postajale vedno večje in večje. Vedeli so, da so lastavice, katere so se vračale iz daljnih južnih dežel. Glasno so čvrčale in so poiskale zopet svoja stara bivališča.

A otroci, otroci! Pravo živo srebro! Še nobeden se ne zmisli na starikavo peč, katera jih je vendar vso zimo tako ljubeznjivo grela. Ves božji dan bi bili na prostem in kaj ne bi, saj se je vrnila lepa pomlad.

Veselite se, otroci, pomladi, veselite! Veseli se je vsako človeško srce, in kaj se je ne bi vi, katerim je srce veselo in jasno, kot najlepši pomladanski dan. Naj bi vam pač vedno takovo ostalo!

Janko Barle.

Prve cvetice.

„Glej, oče, piskalice našel sem davi,
Ko v šolo čez travnik sem bližnji hitel,
Res, krasno bilo je videti v travi,
Takój sem si v šopek jih nekaj upel.

Vijolice kmalu bom v logu poiskal,
Že vem, kje jih lani je mnogo bilo,
Nabral jih bom v šopek, domov bom privriskal,
Da slišalo bo se čez našo goró.“

Nasmehne otroku se oče v radosti,
 Na glavo mu rahlo rokó položi,
 In ker mu najljubša čistost je mladosti,
 Z milobnim mu glasom takó govori:

„Veselje boš vžival nad cvetjem in petjem,
 Dokler si ohraniš nedolžnost srcá,
 Ki cvetka najlepša med drugim je cvetjem,
 Ki vstvarja mogočna ga roka Bogá.

Nedolžni samó so v veselje pozvani,
 Hudobnim ni Bog še veselja daril,
 Zató si nedolžnost in čistost ohrani,
 Da boš še kot mož se cvetic veselil!“

Ciril Vuga.

Šojnica.

(Spisal Tone Tonejevič.)

Slojčev Mihec je imel grdo navado, da je prav rad ptiče na zanjke lovil. Znal je na vse načine nastavljati, in malokdaj mu je ušel plen. Dà, še celo urni veverici je vedel priti do živega. Ker je namreč imel skušnjo, da veverica odjé zanjko iz jednega stremena, jo je pa spletel v tri, in tako so se veverici zatikali zobje med luknjice, in ni je mogla odgristi.

Prav posebno rad pa je lovil naš Mihec šoje. In kako jih je prevaril? Takoj vam povem; a potrpite toliko, da ga sami zalotimo in da nam potem sam pové.

Nekega pomladnega jutra grem po poti od naše hiše v bližnji gozd. Ne hodim dolgo, kar začujem ptičji vrišč in otročje vpitje. Vedno bolj se bližam in tudi glasovi gredó proti meni. Kmalu smo skupaj. Slojčev Mihec drži v rokah šoje, katera se neznansko dere in skuša uiti. Ko Mihec mene zagleda, jo hoče udariti v gozd. A jaz stopim malo hitreje in počakati me mora. Jokajoč drži šoje čez život in prosi, naj ga pustim. In vendar mu jaz še nisem rekel besede. A poznal me je

že in vedel, da sem močnejši od njega. Slaba vest! Ko tedaj vidim, da Mihec ni nedolžen in noče spustiti kričeče šoje, me zgrabi jeza, moja jeza pa zgrabi Mihca na jedni strani za lase, na drugi za uho. — in prav pošteno pritegne. A glej ga otroka! Še ne vé, kaj hočem. Vedno trje stiska šoja, da se začne še grje dreti. Zdaj pa primem za Mihčevi roki, potegnem narazen, in upehana šoja pade na tla, zvrne se na hrbet in široko zazija. — A žilava žival se vendar prevrne in težko odleti na bližnjo smreko. Mihec pa ostane v mojih rokah.

Sam ne vem, kaj naj storim z malim grešnikom. Iz zadrege me rešijo gospod župnik. Ravno od nasprotni strani gredó proti nama.

»Kaj imata?« vprašajo z nasmehom, kakor bi že nekaj slutili.

»Gospod župnik!« odgovorim, »Mihec naj vam sam pové. Resnico mora govoriti, jaz vse dobro vem.«

Mihec začne jokati, a ne pomaga nobeno mazilo.

»Le brž, le brž!« ukažejo župnik.

Ves v solzah pripoveduje tedaj Mihec, da ima šojam nastavljeno tam v Gorjančevi rebri, in da je le to danes prvo vjel.

»Prvo?« vprašajo neverjetno gospod.

»Prvo — —. A zadnjič sem tudi jedno vjel.«

»Zadnjič jedno in predzadnjič jedno!«

»Tri sem vjel letos.«

»Že vidim, da se mi lažeš. Zato se zgovoriva ob drugi priliki. Zdaj vem, zakaj vsi otroci v šoli pravijo, da si ti najporednejši. Je že dobro.«

»Gospod župnik!« prične Mihec milo, »odpustite mi; nič več ne grem nastavljat. Povedati hočem vse, da mi le prizanesete. Res sem vjel tri šoje letos, a tudi več drugih ptičev.«

»Dovolj! Nočem vpraševati, kaj si delal ž njimi. Za kazen nama pokaži, kje in kako imaš nastavljeno. Kaj ne, vi greste z nama« — rekó še proti meni obrnjeni.

»Prav rad, ker sem ravno tje namenjen.«

Tako gremo v gosjem redu v Gorjančevo reber: na čelu Mihec, za njim gospod župnik in zadaj jaz.

Kmalu smo na mestu. Kdo bi bil pričakoval, da zna Mihec tako umetno past narediti. Težko je ni nataktniti, a kdor ni videl kaj jednakega, ne naredi šojnice — tako je rekel Mihec tej stvari — za ves svet.

Gospod župnik ukažejo Mihcu, da mora sam pripovedovati, kako se naredi šojnica.

Mihec sprva zardí, naposled se pa le ojači in začne:

»Najpreje treba narezati butarico leskovih šibic. Le-te se potem priostijo in potaknejo v krogu druga tik druge v zemljo. Te po konci stoječe šibice se potem upognejo in zvežejo na vrhu s trto. Tako ima to potem podobo visokega klobuka. V notranjem se priveže pri vrhu koruzin storž, da visi v sredi šojnice. Glavna stvar pa pride še-le sedaj. Tam doli pri dnu, kjer smo pustili nekaj vmesja, se vtakne napošev količ z žimnato zanjko v tla. Zanjka pa mora biti vsaj za malo ped od zemlje. In tako prileti šoja, ugleda koruzo, sede na tla k šojnici in skuša ulomiti do storža. Brž ugleda odprtino pri tleh, hoče do koruze, glavo vtakne v zanjko, katera se pa zadrigne in zadavi šoja. —

»Že vem dovolj!« rekó gospod župnik. »Poslušaj, kaj ti pravim. Ne muči živalij! Li ne veš, kaj velewa peta božja zapoved? Kdo te je tako učil? Ne, kaj takega ne smeš delati. Prav občutljivo kazen zaslužiš, a za danes naj bode. Tu na mestu pa izderi vse šibe in razmeči šojnico.« —

»Tako. Bom že pazil odslej bolj na te. Zdaj pa pojdi domov in povej očetu, kaj si danes staknil.«

Po teh besedah se Mihec oddalji; midva z gospodom pa greva na drugo stran.

Kako se je Mihcu doma zgodilo, ne vem. Morebiti še povedal ni nič očetu. Vse hvalevredno pa je storil, ker od tega časa ni več hotel ptičev loviti. —

In sedaj je Slojčev Mihec že gospodar Slojec. Ni pa še pozabil dogodka v Gorjančevi rebri, in prav rad pripoveduje, kako so ga rajni gospod župnik o d v a d i l i ptiče loviti.

Za god.

Jožek.

Poglejte, dedek dragi,
 Prišli smo voščit srečo
 Za god Vam kar največo,
 Ki Bog deli jo blagi.

Na svetu mnogo muke
 Prestali in prebili,
 In mnogo premolili
 Za nas ste, svoje vnuke.

Zato Vaš god veseli
 Veselo mi slavimo
 In srčno Vam želimo,
 Da dolgo bi živeli.

V zahvalo pa Vam dati
 Ni drugega mogoče,
 Kot srca prošnje vroče
 V nebesa pošiljati.

Da Bog in sveti Jurij
 Enkrat bi Vas pridela
 Med angeljska krdela
 V nebo — skoz zlate duri.

Jerica.

Dedek, jaz tudi molčati ne smem,
 Ker nekaj povedati vem,
 Povedala namreč Vam srčno bi rada,
 Kaj Vam darovala bo družbica mlada.

Poglejte, cvetlice vsak v roki ima,
Da Vam za vezilo jih dá,
Najprve cvetlice pomladi vesele:
Vijolice, zvončke, marjetice bele.

Vijoliča tiha tako govori:
„Ponižnost najlepše dehti.“
Za vzgled mi vijolico bomo imeli,
Nikdar se ne bomo ošabno prevzeli.

Veselo pri vodi nam zvonček zvončka:
„Nedolžnost — ta največ velja!“
Zato se od njega mi bomo učili
In krstno nedolžnost do groba hranili.

Kdor pa jo do groba ohrani zvesto,
Marjetica pravi tako,
Da zlato dobil bode krono tam gori,
Kjer Bogu prepevajo angeljski zbori.

Milka.

Lepo ne znam še govoriti
In sreče Vam voščiti.
Zato naj kar tako
Vsaj za-me dobro bo:

Da dolgo bi živeli
In radi nas imeli,
Kupili Jožku mnogo hlačk,
A meni pa še več igračk.

F. S. Finžgar.

Hišica ob pokopališču.

Skoraj bi rekel, da se je naslonila na zid vaškega pokopališča mala cerkovnikova hišica. Streha ji je bila visoka in precej šiljasta, tako da je bilo videti ono malo zidane stene pod njo kakor obrazek petletnega poniglavčka, kadar se pokrije z dedovo kučmo. Okna so bila tudi mala in okrašena z raznimi domačimi cveticami, jasen dokaz, da je hišo urejevala ženska roka. Tudi mali vrtiček, kateri se je držal hišice, bil je od zgodnje pomladi pa do kasne jeseni v raznovrstnem cvetju. Marsikateri, ki je šel onod mimo, se je pri vrtu ustavil in dejal:

»Znate pa, znate, to vam se mora reči. Vsaka stvarca vam se prime. In pa kje le dobite te cvetlice, saj jih ni takih pri nobenem sosedu!«

»Vsako leto nekaj novega, pa se mnogo nabere. Hodim tu po tam, vidim kaj lepega, poprosim in dobim, če ne precej, pa ko seme dozori, ali pa v jeseni, ko skopljejo gomolje. Rase pa pri nas, rase, saj je v zavetju!« —

Tako so govorili Goličnikova mati in prav so govorili, ker kaj bi cerkovnikovi brez cvetic. Vsakdo pač vé, da niso vsi dnevi v letu jednaki, da mora biti cerkev ob velikih praznikih bolj praznično okrašena. Kako bi v cerkvi ob takih praznikih pogrešal cvetic, katere vse nekako oživé in tako dobro izražajo veselje, katero čuti pobožni narod. Goličnikovim ni bilo treba ob takih prilikah hiteti po vasi od hiše do hiše, na posodo prositi tu pa tam in včasih tudi kakovo neljubo besedo slišati. Imeli so vsega doma dovolj in kmalo je bila cerkev okrašena, kakor treba.

Župna cerkev se je belila sredi pokopališča, a dve mogočni lipi, kateri ste stali pri vhodu na pokopališče že Bog vé od kdaj, napravili sta, da se je ta kraj hitro vsakemu omilil. Župnišče tudi ni bilo daleč, a za njim so se začenjale prijazne vaške hišice, razsejane po majhnem hribcu. Goličnikova hiša je bila tako rekoč osamljena tamkaj ob pokopališčnem obzidju in kaj za to? Prijazna cerkev je bila gotovo najboljši sosed, kar bi si jih mogel misliti.

Goličnikovi niso stradali, živeli so ne sicer sijajno, vendar dobro in pošteno. Služba cerkovnikova je bila menda pri hiši, kar je stala Goličnikova hiša, ker če ne bi bil oni, kateri je hišo zidal cerkovnik, izvestno ne bi hiše postavil tako blizo cerkve in pokopališča. In ta služba je nosila nekaj v gotovini, nekaj pa v biri. Razun tega je bilo nekaj njivic in polja, a roka Goličnikova je v prostih urah tudi nekaj zaslužila — bil je kolar.

Otrôk je bilo pri hiši dvoje. Jožek, prvorojenec, in pa Katrica, njegova sestra. To ni mnogo, nu, starišem, kateri hočejo svoje otroke pošteno preskrbeti, je tudi to dosti.

Bilo je précej nekoliko glasneje in veselejše pri Goličnikovih, ko sta Jožek in Katrica nekoliko odrasla.

Katrica se je držala največ matere, hodila ž njimi na polje, po vodo in pomagala jim pletti v vrtu. Jožek je bil bolj pri očetu. Majhen je bil še, to je res, pa vendar jim je marsikatero stvarco podal pri njihovem opraviilu, da niso morali sami povsod stopiti, a ko so šli v cerkev zvonit ali pa pripravljat za sv. mašo, nikdar niso pogrešali Jožka. Očetova največja želja je bila, da bi se Jožek kmalu naučil streči pri sv. maši.

»Pazi dobro in gledaj« — dejali so večkrat oče — »bodeš se ložje naučil in dobro ti bode to prišlo. Cerkovnikova služba je bila vedno pri Goličnikovih, pazi, da tudi ti kdaj postaneš cerkovnik!«

Jožek je vedno pozorno v cerkvi pazil, in jedva se je dobro naučil brati, že se je naučil dobro streči pri sv. maši, — cerkovnik pa vendar le ni postal.

Ali res ne? Kako to?

Tako!

Jožka so stariši, še dokler ni hodil v šolo, zelo zelo ljubili, a tako tudi Katrico, ker sta bila oba res prav dobra, ubogljiva otročička. Ko je pa Jožek prišel v šolo, postal je hkrati ljubljeneč gospoda župnika in gosпода učitelja. Jožek je bil najbolji učenec. — »Ta pa, ta« — govorila sta gospoda večkrat — »takovega že dolgo nismo imeli. Ta mora v mesto v šolo!«

In šel je Jožek v mesto. Oče Goličnik so sicer s prva malo čudno gledali, češ: »To je vse lepo in dobro, ali kdo bode plačeval? Res berač nisem, ali, da bi sina v mestu vzdrževal, tega ne morem.« —

»Goličnik, le ne skrbite preveč —«, dejali so gospod župnik — »se bode že naredilo. Nekaj mu daste vi, nekaj jaz, nekaj sem mu pa že preskrbel pri svojih znancih v mestu. Tako bode prva leta, kasneje se bode pa že sam preskrbel, če bode marljiv. Koliko jih je že bolj siromašnih odšlo v šole in glej, postali so visoki gospodje.«

Jožek je bil priden doma, bil je priden pa tudi v mestu. Ničesar mu ni manjkalo, ker se je pridno učil. A ko so prišle počitnice, kako je veselo odhitel v domačo vas, v hišico tam ob vaškem pokopališču. Ej, to je o božičnih in velikonočnih praznikih pomagal

očetu urediti véliki oltar, da ga je bilo veselje pogledati! Ob velikih počitnicah je pa vsakega jutra stregel pri sv. maši dobremu gospodu župniku v domači cerkvi, v kateri je že vendar tolikokrat bil, v kateri je tako rekoč odrasel. Po dnevu pa, če ni imel drugega opravila, sedel je često s knjigo na klop tja pod oni stari lipi, kjer mu je bilo tako ugodno. Pred njim se je dvigala bela cerkva, tam v kotu se je dvigala streha rojstne hiše, iz katere se je čula pesem očetove sekire, a izza zida pokopališčinega, kjer se je prostiral Goličnikov vrt, pokukala je večkrat brdka glavica dobre Katrice, češ, kaj vendar bratec pod lipo dela?

Ej, bežé leta, bežé, kakor da bi jim človek za to plačal. Jožek je dobro odrasel in bil je ponos svojim starišem. — »Ne, tega si nisem nikdar mislila« — govorili so večkrat Goličnikova mati — »naš Jožek bode še kdaj gospod.«

»Kaj pa drugega, mati?« zasmejala se je Katrica — »Jožek bode gospod, jaz mu bodem gospodarila in vidva z očetom bodeta z nama. To bode lepo, mati.«

»Ej, tega jaz ne dočakam!« — zdihnili so Goličnikova mati, vendar se je v njihovem srcu porodilo sladko upanje, da se vse to morda še vendar lahko zgodi, nemogoče ni nič.

(Konec prih.)

Muha in pajek.

Muha se je vjela v pajčevino.

»Ah, ah«, tako je vzdihovala, ko se ni mogla nikakor več rešiti. »da nisem videla teh nitek, te mreže! Ah, zakaj ne predejo pajki debelejših mrež; potem se bi gotovo ne vjela.«

»Tudi jaz mislim, da bi se ne,« dejal je nató pajek zaničljivo in zagrabil ubogo muho, »toda mi pajki nismo takó neumni. Kdor hoče koga zapeljati in vjeti, mora nastavljati, tanke, malovidne mreže, le zapomni si muha. Tebi že povem, ker te bom takoj zadavil.«

Rečeno, storjeno. — Ali veste, kdo posnema pajka?

Siluška.

1. Pravi dom.

*Moderato.**Gr. Rihar.*

1. Kje je kri - stja - nov pra - vi dom? Mar je li
 2. Kje je kri - stja nov pra - vi dom? Mar je li
 3. Kje je kri - stja - nov pra - vi dom? Mar je li

The first system of the musical score consists of two staves. The upper staff is in treble clef with a key signature of two sharps (F# and C#) and a 3/4 time signature. It begins with a forte (*f*) dynamic. The lower staff is in bass clef with the same key signature and time signature, starting with a piano (*p*) dynamic. The lyrics are written between the two staves.

tam, vas vpra - šal bom, Kjer dra - ga ma - ma
 tam, vas vpra - šal bom, Kjer li - ca rož - no
 tam, vas vpra - šal bom, Kjer bi i - mel bla -

The second system continues the musical score. The upper staff features a mezzo-forte (*mf*) dynamic. The lower staff also features a mezzo-forte (*mf*) dynamic. The lyrics are written between the two staves.

ga zi - ba - la, Ga pe - stva - la, po -
 mu cve - te - le, Mla - den - ču druž - be
 ga na ku - pe, Ve - se - lje, sla - vo

The third system concludes the musical score. The upper staff features a forte (*f*) dynamic. The lower staff also features a forte (*f*) dynamic. The lyrics are written between the two staves.

lju - bo - va - la? *f* O ne, ne, ne, *p* o ne, ne,
 sr - ce gre - le? O ne, ne, ne, o ne, ne,
 zla - te u - pe? O ne, ne, ne, o ne, ne,

f ne, Kri - stja - nov dom vse lep - ši je.
 ne, Kri - stja - nov dom vse lep - ši je.
 ne, Kri - stja - nov dom vse lep - ši je.

4.

Kje je kristjanov pravi dom?
 Znabiti tam, vas vprašal* bom,
 Kjer mu roko nevesta dala
 In cerkev zakon zavezala?
 O ne, ne, ne,
 Kristjanov dom vse lepši je.

5.

Kje je kristjanov pravi dom?
 Saj vendar tam, vas vprašal bom,
 Kjer „Miserere“ mu pojejo,
 Ga v groba mrzli dom zaprejo?
 O ne, ne ne,
 Kristjanov dom vse lepši je.

6.

Kje je kristjanov pravi dom?
 Veselo vam povedal bom:
 Na vrh svetov, v nebeški časti,
 Kjer ni trpljenja, joka, strasti;
 Tam je, tam je, tam gori je,
 Kristjanov dom v nebesih je!

Uganke in šaljiva vprašanja.

- 1) Kdo sme pred cesarjem sedeti, pa še kar pokrit?
- 2) Kaj ima zobe, pa ne grize?
- 3) Na drevesu je zeleno (le redkokrat rumeno), v vreči rujavo, v ustih belo; kaj je to?
- 4) Vse mačke so sive, vse gosi rdeče, vsaka lisica je zajec; kaj je pa to?
- 5) Včeraj so rekli: bo; jutri pa porekó: je že bilo. Kaj?

(Odgonetke v prihodnji številki.)

Opomin k petju.

Ali slišiš, dete moje,
Kako v logu slavček mali
Svoje sladke pesmi poje?
Stvarnika časti in hvali.

Tudi tebi čista duša
V čisti pesmi naj odseva;
Večni Oče rad posluša,
Ko nedolžno dete peva.

L. Črnej.

Jemu budilnemu opominu pesnikovemu se pridruži tudi urednik in želi, da bi po vseh slovenskih krajih, po hribih in nižavah, po mestih in vaseh, v imenitnih in priprostih družinah glasno in veselo odmevalo lepo petje. Naša nadarjenost za petje je znana in priznana tudi drugod; treba jo izkoristiti. Posebno pristrčno pa se dá peti v mladosti. To sem sam premnogokrat skusil v mladih letih; a še sedaj se mi zdi, da najlepše se glasi pesmica iz mladih nedolžnih grl. Zato sem tudi v današnji list vsprejel pesmico »Pravi dom« z napevom. Pa boste morda, mladi čitateljčki, jeli nezadovoljno odkimavati, češ, da sekiric ali not še ne poznate. Če jih vi ne poznate, poznajo jih pa vaši učitelji in vzgojitelji, ali vaši bolj odrasli tovariši. Le-ti vas bodo radi naučili napev, ako jih prosite. Ako vam bo vstreženo, prinesel bode »Angeljček« še večkrat lepih napevov. Tudi posebni odtiski bi se dali napraviti, ako se v kratkem oglasi več takih, kateri jih želé. Le prepevajte radi, saj angelji v nebesih tudi prepevajo svete pesmi in gotovo se radostno ozirajo na one vesele otroke, kateri radi pojó — seveda le poštene pesmi.

